

Arrest

nr. 290 983 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker wordt opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatie- en schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 284 811 van 14 februari 2023. Het beroep tot nietigverklaring van de bijlage 13*septies* is nog hangend onder rolnummer X.

Op 22 februari 2023 dient verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 1 maart 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/02/2023 werd ingediend door:

Naam: R. (...)

Voorna(a)m(en): L. (...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...): heden opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas

Alias : H. (...) R. (...), né le (...); alias : R. (...) H. (...), né le (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch kind, de genaamde R. (...) H. (...) °(...) in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene voor de eerste keer in België werd aangetroffen op 24/02/2005 wanneer hij door de politie werd aangehouden voor drugshandel en de dag nadien onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, opgesloten in de gevangenis van Mons en op 02/06/2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor de helft wegens overtreding op de drugswetgeving en een maand voorwaardelijke gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor illegaal verblijf; op 06/08/2005 werd betrokkene vrijgesteld; betrokkene was in het bezit van een onbepaalde hoeveelheid heroïne en cocaïne, dewelke niet op medisch voorschrift werden voorgeschreven, verkocht of aangeboden van een onbepaalde hoeveelheid heroïne en cocaïne en deze te hebben doorverkocht met de omstandigheid dat de inbreuken een daad van deelname van de hoofdactiviteit vormen of medeplichtig aan een vereniging; de feiten hebben zich voorgedaan tussen 25/01/2005 en 25/02/2005;

Overwegende dat betrokkene werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de drugswetgeving en vrijgelaten op 28/02/2008; van 26/11/2009 tot 04/12/2009 werd betrokkene heropgesloten;

Overwegende dat betrokkene op 05/07/2010 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten voor slagen en verwondingen toegebracht aan zijn partner met ziekte of arbeidsongeschiktheid en huiselijk geweld, bedreiging en inbraak. Hij werd hiervoor definitief veroordeeld door het Hof van Beroep van Mons op 01/10/2013 tot een gevangenisstraf van 2 jaar; het feit was gericht tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenwoonde en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie onderhield en waarbij hij zich met geweld toegang heeft verschaft tot de woning zonder toelating van zijn partner hetzij door middel van inbraak, inklimming of valse sleutels;

Overwegende dat betrokkene definitief werd veroordeeld op 16/12/2011 door de Correctionele rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens overtreding op de drugswetgeving; betrokkene was in het bezit van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne die niet op medisch voorschrift is verworven en geleverd al dan niet tegen betaling;

Overwegende dat betrokkene op 27/06/2013 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuk op de drugswetgeving;

Overwegende dat betrokkene op 14/08/2013 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens het dragen van een mes met de bedoeling het te gebruiken ten einde het bedreigen of het verwonden van fysieke personen alsook 4 maanden

gevangenisstraf wegens het bedreigen van een magistraat van de administratieve orde tijdens de uitoefening van zijn functies;

Overwegende dat betrokkene op 29/07/2016 door de strafuitvoeringsrechtbank onder elektronisch toezicht werd geplaatst, bij vonnis van 14/12/2016 en uitvoerbaar verklaard op 22/12/2016. Deze maatregel werd op 17/05/2017 ingetrokken door de strafuitvoeringsrechtbank omdat betrokkene de voorwaarden van het zich niet begeven in het drugsmilieu en het niet gebruiken van drugs niet had gerespecteerd. De rechtbank deelde in zijn arrest het volgende mee: « De ce mandat d'arrêt, il s'avère que dans le cadre d'un contrôle de véhicule, les policiers ont découvert aux pieds de R. (...) L. (...) un sac de plus de 100 grammes de cannabis. Lors de son audition devant le juge d'instruction, R. (...) L. (...) a reconnu être consommateur de cannabis (5 grammes par semaine) et s'être tourné vers le commerce de stupéfiants pour assurer le paiement de son loyer, ne disposant d'aucune source de revenu. »

Overwegende dat de strafuitvoeringsrechtbank op 06/06/2019 de beperkte opsluiting alsook het opnieuw plaatsen onder elektronisch toezicht weigerde aan betrokkene omdat zijn sociale integratie als onbestaande werd beschouwd. Bovendien was zijn gedrag tijdens detentie niet onberispelijk. Hij maakte het voorwerp uit van verschillende disciplinaire rapporten, meer bepaald op 08/10/2014, voor verstoring van de orde; op 09/09/2016 wegens woordenwisseling met gedetineerden; op 26/11/2016 wegens een poging tot het binnensmokkelen van 7 GSM's na een terugkeer uit penitentiair verlof; op 28/07/2017 en op 16/02/2018 voor een vechtpartij; op 28/08/2018 voor diefstal van voedsel; op 29/09/2018 wegens bedreiging; op 21/01/2019 wegens vechtpartij; op 28/03/2019 voor nazi-geschreeuw en beledigingen tegen de bewakers; op 29/03/2020 voor het aanzetten tot rebellie en verstoring van de openbare orde en veiligheid

Overwegende dat het verblijf van betrokkene op 28/08/2018 werd beëindigd door de Staatssecretaris van Asiel en Migratie (betrokkene had sedert 23/10/2007 verblijf bekomen ifv zijn Belgische echtgenote); beslissing die werd bevestigd door de RVV in zijn arrest met n° 218.479 van 19/03/2019;

Overwegende dat betrokkene op 20/05/2020 voorwaardelijk werd vrijgesteld uit de gevangenis om te worden opgesloten in het gesloten centrum te Vottem (beslissing genomen op 06/05/2020) met het oog op repatriëring met een inreisverbod van 10 jaar; het inreisverbod is definitief geworden bij arrest van de RVV met nummer 245.125 van 30/11/2020;

Overwegende dat betrokkene opnieuw verblijf trachtte te bekomen door op 16/06/2020 een aanvraag gezinshereniging in te dienen ifv één van zijn Belgische kinderen; deze aanvraag werd geweigerd op 18/06/2020 door de stad Luik; betrokkene diende hiertegen beroep in bij de RVV waardoor betrokkene op 08/7/2020 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum te Vottem; de RVV vernietigde de beslissing tot weigering in zijn arrest 245.126 op 30/11/2020 en op 23/03/2021 werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen door de DVZ;

Overwegende dat betrokkene op 28/07/2021 een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende dewelke alweer werd geweigerd op 26/01/2022 en werd bevestigd door de RVV in zijn arrest met nummer 273.705 op 03/12/2022;

Overwegende dat betrokkene op 05/02/2023 werd aangehouden door de federale politie wegens het besturen van een motorvoertuig zonder verzekering. Betrokkene stond reeds gekend voor meerdere inbreuken tegen de verkeerswetgeving, meer bepaald was hij reeds tot 7 keer veroordeeld door de politierechtbank van Luik voor ernstige strafbare feiten wegens het in gevaar kunnen brengen van personen;

Hij wordt voor de tweede keer opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas met oog op repatriëring. Op 21/02/2023 werd hiertegen beroep ingediend bij de RVV en is hangende maar niet schorsend.

Dient er bijgevolg te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het is de samenhang van de feiten van openbare orde, namelijk de vele veroordelingen alsook de ernst van de feiten, namelijk geweldpleging, inbreuken tegen de drugwetgeving en verboden wapendracht die ertoe leiden om dergelijke beslissing te nemen om de veiligheid te kunnen garanderen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Bovendien kan er worden vastgesteld dat er geen positieve evolutie in het gedrag van betrokkene is waar te nemen en dat tijdens 18 jaar aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Integendeel uit de vele veroordelingen is gebleken dat betrokkene geen respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van de medemens, geen respect heeft voor de gemeenschap, gezien hij niet aarzelde om harddrugs onder de mensen te verspreiden, geen respect heeft voor autoriteit, voor de Belgische samenleving in het algemeen en geen respect voor gezagsdragers. Door dergelijke misdrijven te plegen heeft hij zich zelf buiten de samenleving geplaatst. Het is belangrijk om de samenleving te beschermen tegen het potentiële gevaar dat betrokkene vertegenwoordigt. De veiligheid van de gemeenschap heeft voorgang op zijn persoonlijke en familiale belangen. Door zijn persoonlijk gedrag heeft hij een ernstige aanval op de openbare orde gepleegd en betekent zijn verblijf op het grondgebied een ernstige, reële en actuele bedreiging die van fundamenteel voor de Belgische samenleving. Bovendien is gevaar voor terugval in oude patronen groot en zijn er onvoldoende bewijzen dat het recidivegevaar laag is. Van enige reclassering en integratie in de maatschappij is geen sprake.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat het gezinsleven betreft, wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Betrokkene is sedert 15/03/2007 getrouwd met de genaamde S. (...) C.(...) van Belgische nationaliteit. Samen hebben ze vier kinderen, geboren in 2009, 2011, 2013 en 2021.

Het feit dat betrokkene niet opnieuw wordt toegelaten tot verblijf, betekent niet het einde van zijn gezinsleven.

Het is niet omdat mevrouw C. (...) en de vier kinderen de Belgische nationaliteit hebben dat zij er niet voor zouden kunnen kiezen om zich samen te vestigen in een land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Het feit dat de echtgenote en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Tijdens de opsluiting van betrokkene, met uitzondering van périodes in penitentiair verlof of périodes onder elektronisch toezicht, was betrokkene ook gescheiden van zijn gezin. Hij diende het dan te stellen met periodieke bezoeken aan hem in de gevangenis. Niettegenstaande betrokkene de feiten van openbare orde pleegde voor de geboorte van zijn kinderen, is zijn gedrag in de gevangenis nadien als vader niet van die orde dat hij zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van hen heeft opgenomen. Zo heeft hij zijn voorwaarden geschonden en is hij daardoor in 2017 opnieuw opgesloten geweest en werd hem nadien elektronisch toezicht geweigerd. Op die manier werd hij opnieuw van zijn gezin gescheiden en kon hij niet voor hen zorgen. Zijn gedrag is niet in overeenstemming met zijn rol als vader en kan niet dienen als sociaal model voor zijn kinderen. Een voorbeeldfunctie is hij in ieder geval niet, ook niet als hij in vrijheid is. Na zijn vrijstelling uit het gesloten centrum op 08/07/2020 is hij opnieuw in aanraking gekomen met de politie gezien het aantal pv's die in 2020 op zijn naam zijn terug te vinden, meer bepaald: CH.69.L1/04539520 voor sluikwerk en zwartwerk; CH.60.L1/04539420 voor drugs/bezit; CH.47.L9/00238220 voor opzettelijke vernielingen; CH.47.L9/00238220 voor weerspanningheid; en CH.47.L9/00238220 voor opzettelijke brandstichting. Ook al is zijn verblijf precair omwille van het hem opgelegde inreisverbod van 10 jaar, toch zorgt hij er steeds voor dat hij opnieuw in de problemen komt door een misdrijf te plegen of toch minstens in aanraking te komen met de politie. In plaats van zich gedeist te houden, loopt hij steeds tegen de lamp en wordt hij opnieuw in het gesloten centrum opgesloten nadat hij werd aangehouden door de politie naar aanleiding van een verkeersdelict.

Gezien de bovenstaande feiten vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst voor zijn kinderen (en echtgenote) geen onoverkomelijk obstakel gezien hun jonge leeftijd en gezien het feit dat zij de gewoonte hebben hun vader slechts met tussenpozen te zien. Zij kunnen ook hun gezinsleven zo inrichten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en de echtgenote kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Het feit dat één van de kinderen recent een operatie heeft moeten ondergaan en dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn voor de opvang van de kinderen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Een inmenging in het familie- en gezinsleven is hier nodig en een maatregel om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België is betrokkene reeds sedert 2005 aanwezig op het grondgebied. Hij is nu 41 jaar. Sedert zijn komst naar België is hij onmiddellijk in aanraking gekomen met het gerecht. Hij pleegde feiten tussen januari en februari 2005, tussen december en februari 2008, tussen mei 2009 en juli 2010, en tussen September en december 2011. Als gevolg hiervan werd hij opgesloten in 2005, daarna in 2008, 2009 en 2010 en opnieuw opgesloten sedert 2013. Het is duidelijk dat betrokkene gedurende 18 jaar aanwezigheid op het grondgebied hij reeds meer dan 7,5 jaar in verschillende Belgische gevangenissen heeft verbleven. Daarnaast is hij tijdens périodes van 'vrijheid' niet gestopt met het plegen van misdrijven. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden

gesteld dat uit het niks blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De périodes die hij heeft doorgebracht in de gevangenis kunnen ook niet worden beschouwd als périodes waarin hij zich in België heeft geïntegreerd, integendeel. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Wat betrokkene economische situatie betreft zijn er weinig tot geen gegevens hierover in zijn dossier terug te vinden, maar er kan niet worden gesteld dat korte tewerkstellingen en gevolgde opleidingen niet van die aard zijn om thans te spreken van een economische binding met België. Bovendien is betrokkene door de indiening van de aanvraag gezinshereniging heden in het bezit van een attest van immatriculatie wat hem slechts tijdelijk toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Wat betreft betrokkene leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Afsluitend kan worden gesteld en op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het weigeren van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat hij een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om zijn verblijf te weigeren op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Betrokkene dient alsnog gevolg te geven aan het inreisverbod van 10 jaar genomen op 06/05/2020.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij zet zijn exceptie uiteen als volgt:

“Verwerende partij merkt op dat het verzoekschrift van verzoekende partij laattijdig werd ingediend. Verzoekende partij verblijft heden in het gesloten centrum van Merksplas.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 1 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 7 maart 2023. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij. Gezien betrokkene heden opgesloten zit in het gesloten centrum van Merksplas, bedraagt de beroepstermijn conform artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet, 10 dagen.

De beroepstermijn begint te lopen op 8 maart 2023. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidige verzoekschrift betreft derhalve 17 maart 2023. Het beroep werd echter ingediend op 22 maart 2023. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is."

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker zich op het moment van de betekening van de bestreden beslissing in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas bevond. Verzoeker bevond zich aldus in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet worden de in artikel 39/2 bedoelde beroepen ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht, indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. Het staat aldus niet ter discussie dat de beroepstermijn *in casu* tien dagen bedraagt.

De beroepstermijn van tien dagen begint overeenkomstig artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet te lopen op 8 maart 2023, zijnde de eerste dag volgend op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Dit betekent dat de beroepstermijn afloopt op vrijdag 17 maart 2023. Het beroep werd echter slechts ingediend op 22 maart 2023. Bijgevolg werd het beroep laattijdig ingediend.

Verweerder heeft in de nota met opmerkingen van 30 maart 2023 verzocht om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 39/73-2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/73-2 van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij.

In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Op 9 mei 2023 wordt de nota met opmerkingen aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om een pleitnota in te dienen tot aan de datum dat de debatten worden gesloten, *in casu* 17 mei 2023. Verzoeker heeft geen pleitnota ingediend en bijgevolg niet geantwoord op de exceptie van laattijdigheid opgeworpen in de nota met opmerkingen. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker de laattijdigheid van zijn verzoekschrift niet betwist.

Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN